

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dødningen, et fyensk Folke-Eventyr

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr01val-shoot-idm139674376001904/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

[107] Omtrent en Mil fra *Bogense* finder man paa Marken i Nærheden af *Elvedgaard*, en ved sin Størrelse mærkkelig Hvidtjørn, der kan sees fra selve den jydsk Kyst. I gamle Dage skal der have været to, og man fortæller, at *Fredrik den Anden* har besøgt dette Sted, for at see denne Mærkelighed, og at de i denne Anledning vare udskaarne i Form af to Kroner.

Som ganske unge Spirer vorte disse Hvidtjørne i en lille Hauge, som laas der bag et fattigt Bondehuus; dengang var *Elvedgaard* et Nonnekloster rundt omkring omgivet med Voldgrave, hvoraf endnu en stor Deel er vedligeholdt.

Det var en smuk August-Aften, Myggene opførte deres luftige Françaiser, og Frøerne sad som fugtige Spillemand og kvækkede et lystigt Chor i deres dybe Orchester, Nonnerne havde just endt den fromme Aftensang og hver begav sig til sin Celle.

[108] Omkrandsat af Skoven laae den lille Indsø saa stille og spejklar ved Klosteret, kun naar en Fisk slog op forstyrredes den rolige Flaade; men imellem Elverkratet, saae man ved Fuldmånens Skin, hvorledes Elverpigerne som lette Taager svingede sig i lystige Dands, Elverkongen stod med en Sølv-Krone paa Hovedet, der skinnede med blaaligt Skjær i Maanelyset; dybt nede i Mosen legede Løgtmændene Tagfat om en lille Høj, hvor engang en hellig Munk havde nedmaaret en Natteand, men han maatte vist ikke have forstaaet Kunsten ret, thi den Nedmaarede fløj hver Midnat, i store Kredse, som en kulsort Ravn og skræmmede Egnens Beboere ved sit hæse Skrig.

Der var allerede ganske mørkt i Klosteret, men fra den lille Hytte i hvis Have Hvidtjørnene vare plantede, flammede endnu Lempelyset gennem de smaae Ruder. Inderfor de nøgne Leervægge laae en gammel Bonde paa Dødsleiet; hans Søn *Johannes* sad ved Sengen hos ham og trykkede den Døendes kolde, klamme Haand fast til sine Læber. Faarekyllingen peeb saa varslende i Krogen, Lamper var næsten udbrændt; den Gamle saae endnu engang med store, stive Blikke paa Sønnen, knuede krampagtigt hans Haand og sov hen i Herren.

[109] *Johannes* græd høit, nu fulgte han sig med eet saa ganske ene i Verden; vel havde han mange Ligealdrende og Bekjendte der

in vident.

A. Digte af H. C. Andersen, Kbh. 1830, s. 195–35 (Bibl. 72), ff. modstående side. Den omskrevne form Udskæmmningen fra 1835 er trykt ovf. s. 37 ff.